

ORATIONEM ANNIVERSARIAM
IN MEMORIAM
FORMVLÆ RELIGIONIS
IN
AVGVSTANIS COMITIIS

A. R. S. cld Id xxx.

RECITATAE

EX INSTITVTO

IMMORTALIS LYNCKERI

HABENDAM

RITE INDICIT

CHRISTIAN HENR. ECKHARD

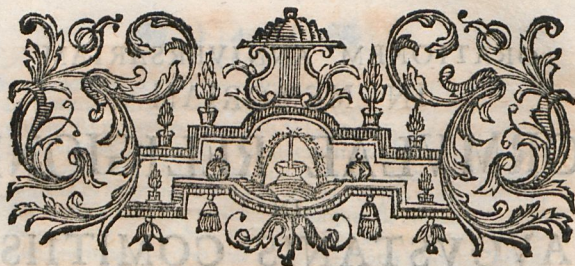
IVR. AC PHILOSOPH. DOCTOR

ELOQVENT. ET POES. P. P. O. IVRIS EXTRAORDIN.

SOCIETAT. LATINAE DIRECTOR.

I E N A E
LITTERIS MARGRAFIANIS.

Quo praestantior et diuiniore virtus est
beneficentia, quae sine quaestu et
ostentatione communi vtilitati ser-
uit, et miseris fortunaque offen-
sis succurrit: eo maiorem habet di-
gnitatis opinionem, eoque aptior tum ad claritatem
amplitudinemque nominis, tum ad voluntates ho-
minum deuinciendas habetur. Nam quum natu-
ralis quaedam cognatio inter homines intercedat,
quae mutuae caritatis officia postulat: nae illi ratio-
nis humanae dignitatem prae ceteris sustinere vi-
dentur, qui praeclare de sociis mereri student, be-
neficiis eos complectentes, qui necessariis vitae
tuendae praesidiis destituuntur. Nulla quoque vir-
tute

tute propius ad diuinitatis exemplar homines accedunt, quam benignitate, quae commodis hominum prolixè comparandis, generis humani societatem tuetur et conseruat. Ex quo intelligi potest, cur tanto studio veterum gentium reges principesque benignitatis adfectarint laudem, et nummis aliisque monumentis publicis illam memoriae prodendam statuerint. Nulla enim maiori laude se in suo fastigio ornari posse putarunt, quam si benefici, et hominum amantes dicerentur, vti PHILANTHROPI. Cyrus et Nerva vocantur, *) vel EVERGETAE, quo nomine multorum reges populorum in Graecia, Asia, Aegypto, et Seleucidae in primis mirum in modum in prisci iacris monumentis gloriantur. **) Quot vero, quantisque elogiis LIBERALITAS AVG. in nummis et marmoribus celebratur, quae datis populo congiariis, aut aliis largitionibus ostentatur? Quamquam verò his muneribus imperatores populi potissimum studia gratiamque consecretabantur: gloriosum tamen illis visum est, singularis honoris significatione illis munificentiae laudem impertiri. Quo minus vero ab ostentatione remota est illa munificentia, eo vafre comparata, vt homines illecebris deliniti, caritatis specie decipiantur: eo maiori laude digna est, quae sine quaestu in ingeniorum alimenta confertur. Hanc nobis

*) Ez. SPANHEMIVS de V. et P. N. diff. VIII. p. 626.

**) Ez. SPANHEMIVS l. c. diff. VII. p. 439. sq.

nobis demonstrant PVERI PVELLAEVE ALIMENTARII, qui publicis sumtibus alti educatique, Imperatorum, a quibus alimenta capiebant, benignitatem ostendunt. Primus autem Nerva imp. instituit, vt alimenta pueris ingenuis, parentibus egenis natis, praeberentur,*) quem Traianus imitatus est, optimi cognomen ob benignitatem meritus. Huius munificentia tanto nobilior putanda est, quod nihil in illa magis praedicandum PLINIVS se reperisse testatur, **) quam quod nihil aliis largitus sit, vt auferret, aut tristes hominum moestisque sermones laetiori detineret materia, verum de suo pueris alimenta praestari iusserit, vt ab infantia inde parentem publicum educationis munere experirentur. A quinto enim anno non in urbe solum, sed Italiae etiam oppidis vsque ad pubertatis annos paruulis ciuibus hoc beneficium concessit, qui PVERI PVELLAEQVE VLPIANI a gentili Traiani nomine in faxis litteratis vocantur.***) Moris enim erat, pueros imperatorum, quorum beneficio alebantur, nominibus adpellare, quemadmodum illi eorum quoque nomina adfiscere solebant, quorum in honorem essent constituti

*) THOM REINESIVS *Synagm. Inscript. CI. VI. Inscr. 24 V C. CHRIST. HERR. TROTZ de memor. propag. cap. III.*

***) in Paneg. c. XXVII.

****) EZ. SPANHEMIVS *de V. et P. N. diff. XIII. p. 542.*
GRVTERVS *Corp. Inscript. M. G. XXXIV. 7.*

stituti. Sic puellae Faustinae in nummis spectantur, quas Antoninus Pius in honorem vxoris Faustinae constituit, et Alexander Seuerus pueros puellae alimentarios MAMMAEANOS et MAMMAEANAS dixit, ut matris Mammaeae nomen honestaret. *) Huius autem pecuniae, quae alimentis puerorum puellarumue destinata erat, curam viri spectatissimi gerebant, qui quaestores aut curatores pecuniae alimentariae, aut quaestores arcae publicae et pecuniae alimentariae, **) item quaestores reipublicae et alimentorum vocantur. Vt igitur gloriae quisque cupidissimus fuit, ita benigne aliis faciendi studium maxime testatus est, vt nomen suum posteris quoque gratum redderet, et sempiternae commendaret memoriae. Nullum enim impendii genus magno homine, immortalitatemque merituro dignius, quam quod in posteros & reipublicae utilitates erogatur, et nulla virtus tam expeditum ad gloriam iter praebet, quam benignitas. Sed vt gloria ratione et quaerenda et collocanda est, sic beneficentia ad virtutis et iustitiae rationem dirigenda, ne vitium faciat, reique publicae sit perniciosa. Maxime igitur in benignitatis iudicio falluntur, qui in indignos, aut res vanas, quarum nulla, aut breuis memoria futura est, opes suas profundunt, nec consilio, sed impetu quodam ad liberalitatem trahuntur. Hi enim a vero rectoque defleunt,

X 3

quo-

*) LAMPRIDIVS *Alex. Seuer. cap. XVI.***) REINESIVS *Cl. VI. Inscr. 24. et SPANHEMIVS l. cit.*

quoniam non ducem naturam sequuntur, quae ad consulendum in commune hortatur, sed libidini suis tantum commodis prospiciendi parent, in paruo, aut nullo ponentes discrimine, quantum noceant aliis, dummodo sibi profint. Habet igitur beneficentia excelsum quiddam diuinumque, quod voluntates hominum alliciat: veram autem mansuramque gloriam vix parit, nisi ab honesti fonte profiscatur, et iustitiae, ad quam omnia sunt referenda, sit coniuncta.

Itaque reipublicae interest, vt ita liberalitate vtantur ciues, ne obsint iis, quibus gratificantur, et eos maxime beneficiis iuent, a quibus plurimum diliguntur, ne si locupletent et augeant illos, qui nulla re egent, miseros reddant, quibus cum natura eos maxime coniunxit. Praeclare enim grauissimus officiorum magister, CICERO non minus iniustos esse pronunciat, qui in alios liberales sunt, si suis et reipublicae noceant, quam si in suam rem aliena conuertant. Quod si suum, cuique tribuit iustitia, qui conseruari potest societas, si officium negligatur, quo homo homini ipsius humanitatis iure tenetur, si proximis eripiatur, quod in alienos, aut locupletes transfertur? Quid igitur est, quod Pontifices olim Romani, eorumque adfectae, adeo infensi fuerint legibus et iuribus, potissimum Saxonis, quae modum liberalitati statuunt, siue viuus aliquis, siue, quod frequentius vsu venit, supremis tabulis aliis bona sua donare velit? Longa est

est iniuria, nec iam vacat constitutiones omnes Pontificum recensere, quibus Ius Saxonicum tamquam impium, inhumanum, et detestabile ius condemnatur, dirissimisque vocibus proscribitur. Tantum vero abest, ut benignitatis reprehendamus studium, ut vltro potius contendamus, Deo illud maxime probari, bonosque ciues maxime decere, ut ea re bonae mentis sanctitatem obsequiumque Deo debitum ostendant. Haec quoque sententia est Iuris Saxonici, cuius prudentiam nemo est, quin miretur, dum legibus quibusdam donandi et testandi facultatem circumscribit, ne inconsulta liberalitas reipublicae noceat, et copiae, quas proximis et suppeditari aequius est, et relinqui, in alienos transferantur.

Sed longiorem huius rei disputationem, quam scripturae modus non recipit, in aliud tempus reservamus. Illud certum exploratumque est, nihil esse alimentaria liberalitate praestantius, nihil eam fuci aut vanitatis ostendere, quippe quae nullo gloriae aut quaestus studio bene de re publica meretur, et in sola benefice factorum conscientia conquiescit. Ex hac olim magnam laudem adeptus est PLINIUS, qui annuos sumtus in alimenta ingeniorum impendit, et ut salva esset post mortem suam pecunia illis destinata, agrum longe pluris actori publico mancipavit, vestigalemque recepit, ut perpetuo alimenta puerorum praestarentur. *) Tante illustrius

*) PLINIUS L. I. ep. VIII. L. VII. ep. XVIII.

illustrius munificentiae suae monumentum posteris
 imitandum reliquit LYNKERVS, quod tenui lit-
 terarum fortunae et religionis diuiniore dignitati
 consuluit, sapienterque prouidit, ut ne post obi-
 bitum suum aliis ingenii diuina humanaeque sapien-
 tia expoliendi facultas deesset. Ex eius igitur in-
 stituto crastino die post horam X. in concionem
 eruditorum prodibit vir clarissimus, IOANNES
 IACOBUS COLERVS, Vinariensis, libe-
 raliū artium et philosophiae magister, doctrina,
 modestia, et virtute nobis in primis commendatus.
 Dicturus est de *parallelismo reformationis Iostae et Me-
 galandri nostri Lutheri* in templo academico, vt me-
 moriam Augustanae Confessionis anniuersaria et ex-
 culta oratione prosequatur. Ad quam benevole-
 audiendam vt Magnus Academiae Prorektor, pa-
 tres eiusdem venerandi, omnesque, qui, litteris
 fauent et operam dant, secundis animorum studiis
 conuenire velint, et oratorem nostrum ea, qua
 solent, humanitate et beneuolentia excitare,
 obseruanter amanterque rogo atque
 contendo P. P. d. XXIII Iun.

cl. Io. cc. LI.

99 A 6985

ULB Halle
002 823 829

3

Retro ✓

ORATIONEM ANNIVERSARIAM
IN MEMORIAM
FORMVLÆ RELIGIONIS
IN
AVGVSTANIS COMITIIS

A. R. S. c1o 1o xxx.

REGITATAE

EX INSTITVTO

IMMORTALIS LYNCKERI

HABENDAM

RITE INDICIT

CHRISTIAN HENR. ECKHARD

IVR. AC PHILOSOPH. DOCTOR

ELOQVENT. ET POES. P. P. O. IVRIS EXTRAORDIN.

SOCIETAT. LATINAE DIRECTOR.

I E N A E
LITTERIS MARGRAFIANIS.